

ΠΡΩΤΟΒΡΟΧΙ

Τὸ καλοκαίρι ἔχει τὶς χάρες του.
Ποιὸς τὶς ἀρνιέται, ποιὸς λέει τ' ὄχι;
Μὰ κάποιες χάρες ἔχει ξέχωρες
τοῦ Ἀηδημητριοῦ τὸ πρωτοβρόχι.

Νά χα τῆς Τέχνης σου τὰ σύνεργα
καὶ τ' ἄξια σου τὰ χέρια νά χα,
μὲ χρώματα θὰ τὶς ζωντάνευα.—
Τώρα τὰ λόγια ἔχω μονάχα:

Τῆς λεύκας σκόρπια τὰ ξερόφυλλα
κάτω στὸ ὑγρὸ τὸ χῶμα νά τα!
λαμποκοποῦν, καθάριο μάλαμα,
σὰ νιόκοπα κωσταντινᾶτα.

Τὰ πεῦκα, ἀπ' τὶς βροχὲς δροσόλουστα,
μοσκοβολοῦν σὰ θυμιατήρια.

Νερὸ γεμᾶτα τὰ χλωράγκαθα
γίνονται τῶν πουλιῶν ποτήρια.

Ὁ πλάτανος, ποὺ ἀνεμοδέρνεται
γυμνὸς καὶ ξέφυλλος, ἀντρειεύει
τοὺς κλώνους ἔχει ἔλαφοκέρατα
καὶ μὲ τ' ἀερικὰ παλαίβει.

Τ' ὄριμο κούμαρο ὀλοκόκκινο
τὰ πράσινα κλαδιὰ ματώνει.
Χρυσὴ ἢ σταρήθρα στὰ μεσούρανα
χορταίνει φῶς καὶ ξεφαντώνει

Τῶν θυμαριῶν τὰ ξεροκλώναρα
πρώϊμα πρασινοφυλλιάζουν,
καὶ τὴ σοδιὰ ἀπ' τὶς ἀποθῆκες τους
βρεμένη τὰ μυρμήγκια λιάζουν

Παιδούλα σὰν κ' ἔσένα πρόσχαρη
στὸν κῆπο ἢ καρδερίνα ἐφάνη·
τοῦ ἀπριλομᾶ τ' ἀγριολούλουδα
φορεῖ γιορτιάτικο φουστάνι.

Τὸ τρυποκάρυδο γλιστρᾶ ἄφοβο
 στ' ἀγκάθια τοῦ ἀνθισμένου βάτου
 κι' ὁ σπῖνος λέει καὶ λέει ἀτέλειωτα
 τὰ ἴδια τὰ μονοσύλλαβά του.

Στὸ κυπαρίσσι κάθε ἀπόβραδο,
 πὺν τό χουν πύργο καὶ παλάτι,
 φωνάζουν οἱ σπουργίτες, τρώγονται,
 ποιὸς νά βρη πιὸ ζεστὸ κρεβάτι.

Καὶ μὲ ξυπνᾶ κάθε ξημέρωμα,
 σὰ μακρινοῦ βοσκοῦ φλογέρα,
 κάτω ἀπ' τὸ σφαλιστὸ παράθυρο
 τοῦ καλογιάννου ἢ καλημέρα.

Κφσ. 8βρ. 1928.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

